

PRAKSISOVERSIGT · FORSIKRINGSRET

Praksisoversigt over anmeldelsesfrist og forældelse i forsikring (FAL § 29)

Fristberegning, suspension og afbrydelse efter forældelsesreformen i 2007

Version 2 Opdateret 16. jul. 2026 29 afgørelser · 2000-2025

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Forsikringsaftalelovens § 29 indeholder ikke længere en selvstændig forældelsesfrist. Siden forældelsesreformen med virkning fra 1. januar 2008 henviser § 29, stk. 1, til forældelsesloven, så forsikringskrav som udgangspunkt forældes efter den almindelige 3-årige frist regnet fra kundskabstidspunktet, mens § 29, stk. 2-6, alene modificerer dette udgangspunkt på afgrænsede punkter. Praksis dannes helt overvejende af Ankenævnet for Forsikring, med Højesteret som retningsgivende på de principielle spørgsmål, og kredser om tre tilbagevendende akser: hvornår sikrede fik eller burde have fået kendskab til kravet, hvilken fristforlængende virkning en anmeldelse har efter § 29, stk. 5, og hvornår fristen er foreløbigt afbrudt ved klage, syn og skøn eller forhandlinger. Oversigten behandler den procedurelt-fristmæssige vinkel; den substantielle dækningsdiskussion hører under produkt-topics, og urigtige oplysninger ved tegning under oplysningspligt-fal.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Forsikringsaftalelovens § 29, stk. 1, indeholder ingen selvstændig frist, men henviser til forældelsesloven – den almindelige frist er derfor 3 år, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1.
- 02** Den 3-årige frist regnes fra det tidspunkt, hvor sikrede fik eller burde have fået kendskab til kravet, jf. forældelseslovens § 3, stk. 2 – i praksis når skaden har vist sig på en sådan måde, at der er rimelig anledning til at anmelde den.
- 03** Uvidenhed om forældelsesreglerne eller om dækningens eksistens er ikke undskyldelig vildfarelse og suspenderer ikke fristen.
- 04** En lægelig prognose om, at generne vil forsvinde af sig selv, kan udskyde kundskabstidspunktet, indtil det står klart, at skaden medfører varige følger.
- 05** Anmeldes skaden inden fristens udløb, indtræder forældelse tidligst 1 år efter selskabets hele eller delvise afvisning, jf. § 29, stk. 5, 1. pkt.
- 06** Anerkender selskabet skaden, men beder om yderligere oplysninger til opgørelsen, indtræder forældelse 3 år efter selskabets meddelelse herom, jf. § 29, stk. 5, 2. pkt.

- 07** Den 3-årige frist i § 29, stk. 5, 2. pkt., er efter forarbejderne absolut og kan ikke suspenderes efter forældelseslovens regler.
- 08** § 29, stk. 5, regulerer som udgangspunkt kun forholdet mellem forsikringstager og selskab og kan ikke uden holdepunkter påberåbes af tredjemand.
- 09** Forældelse virker individuelt over for hvert selskab – anmeldelse til ét selskab afbryder ikke fristen over for et andet.
- 10** Klage til Ankenævnet for Forsikring afbryder foreløbigt forældelsen, jf. forældelseslovens § 21, stk. 3, så forældelse indtræder tidligst 1 år efter nævnets afgørelse.
- 11** Begæring om syn og skøn inden fristens udløb medfører, at forældelse tidligst indtræder 1 år efter skønsforretningens afslutning, jf. forældelseslovens § 21, stk. 4.
- 12** Eftersynsrapporter og henvendelser til tredjemand kan ikke sidestilles med anmeldelse til selskabet.
- 13** Ved personskade er den absolutte frist 30 år efter den skadevoldende handlingens ophør og kan ikke suspenderes; for andre krav 10 år.
- 14** Ved personforsikring, hvor forsikringsbegivenheden er skadens indtræden eller konstatering, indtræder forældelse senest 10 år fra ydelsen kunne kræves betalt, jf. § 29, stk. 3.
- 15** Ved forbrugerforsikring er § 29, stk. 1-5, ufravigelig til skade for forsikringstageren, men en anmeldelsesfrist efter forsikringens ophør på mindst 6 måneder kan aftales.

Fra særlig 2-årsfrist til forældelseslovens almindelige regler – § 1 systemskiftet i 2007

Forsikringsaftaleloven har siden 1929 haft en forældelsesregel i § 29, men bestemmelsens indhold er ændret grundlæggende. I den oprindelige lov blev fristen fastsat efter en udtrykkelig afvejning, som forarbejderne til lovforslaget af 6. november 1929 formulerer kortfattet:

Da den i Kommissionsudkastet foreslaaede Forældelsesfrist af 1 Aar synes noget for kort, har man forlænget Fristen til 2 Aar.

Indtil 1. januar 2008 lød [§ 29](#) derfor – senest i LBK nr. 999 af 5. oktober 2006 – således:

§ 29. Krav, der er grundede i forsikringsaftalen, forældes 2 år efter udgangen af det kalenderår, i hvilket fordringshaveren fik kundskab om kravet og om, at det er forfaldet, og i alt fald 5 år efter kravets forfaldstid. I øvrigt finder reglerne i lov nr. 274 af 22. december 1908 §§ 1-3 anvendelse.

Stk. 2. Ved ansvarsforsikring, hvor selskabet hæfter umiddelbart over for skadelidte, forældes skadelidtes krav mod selskabet efter de samme regler, som gælder for skadelidtes krav mod skadevolderen.

Denne dobbeltfrist – 2 år fra kalenderårets udgang, absolut 5 år fra forfald – forklarer de ældre kendelser. I Ankenævnets kendelse [52382](#) blev et krav efter et fald i februar 1995 anset for forældet **pr. 1. januar 1998**,

netop fordi fristen løb fra udgangen af det kalenderår, hvor kravet forfaldt. Tilsvarende afgjorde nævnet i [75818](#) og [76374](#) sager efter »den dagældende § 29«.

Bestemmelsen blev **nyaffattet** ved forældelsesreformen i 2007 som led i følgeloven til den nye forældelseslov. Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget fremgår baggrunden:

Ved lovforslagets § 2 foreslås forsikringsaftalelovens forældelsesbestemmelser ændret. Indholdet af dette forslag bygger på et forslag fra et udvalg om revision af forsikringsaftaleloven, jf. betænkning nr. 1423/2002 om forsikringsaftaleloven. Justitsministeriets forslag til ændringer af forsikringsaftalelovens regler bygger på udvalgets lovskitse, men den nærmere udformning af forslaget er tilpasset forslaget til ny forældelseslov.

Selve forældelsesloven byggede på **betænkning nr. 1460/2005 om revision af forældelseslovgivningen** og afløste både Danske Lov 5-14-4 og 1908-loven. Resultatet er den gældende [§ 29, stk. 1](#):

Krav i anledning af forsikringsaftalen forældes efter reglerne i forældelsesloven, jf. dog stk. 2-6.

Det afgørende ved systemskiftet er, at § 29 ikke længere er en frist, men en **henvisningsregel**. Den almindelige frist findes nu i [forældelseslovens § 3, stk. 1](#) (3 år), begyndelsestidspunktet i [§ 2](#), suspensionen i [§ 3, stk. 2](#) og de absolutte frister i [§ 3, stk. 3](#). Overgangen styres af [§ 30, stk. 1](#), hvorefter loven også gælder tidligere stiftede fordringer, der ikke var forældet ved ikrafttrædelsen – en regel nævnt udtrykkeligt anvendte i [97573](#) på en skade fra 1989.

Forsikringsaftaleloven er senest konsolideret i 2015, og der er ingen vedtagne, ikke-konsoliderede ændringer til § 29.

LOV

Forsikringsaftaleloven § 29, stk. 1

Forældelsesloven § 2

Forældelsesloven § 3, stk. 1-3

Forældelsesloven § 30, stk. 1

PRAKSIS	Ankenævnet for Forsikring · 30-årig absolut forældelse af krav på tandbehandling efter voldeligt overfald i 1989	06.04.2022
	Ankenævnet for Forsikring · Afgørelse vedrørende afvisning af ulykkesforsikringsdækning for skulderskade	15.03.2010
	Ankenævnet for Forsikring · Forældelse af knæskade: Uenighed om starttidspunkt for forældelsesfrist	30.11.2009
	Ankenævnet for Forsikring · Afvisning af ulykkesforsikring pga. forældelse af krav	11.09.2000

§ 2 Kundskabstidspunktet: hvornår begynder 3-årsfristen at løbe?

Kernen i næsten enhver § 29-tvist er suspensionsreglen i [forældelseslovens § 3, stk. 2](#):

Var fordringshaveren ubekendt med fordringen eller skyldneren, regnes forældelsesfristen i stk. 1 først fra den dag, da fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab hertil.

Ankenævnet formulerer standarden operationelt: fristen løber fra det tidspunkt, hvor **skaden har vist sig på en sådan måde, at der er rimelig anledning til at anmelde den**. Formuleringen bruges direkte i [100601](#).

Praksis viser, at det er de **objektive holdepunkter** – ikke klagerens subjektive sikkerhed om skadens endelige omfang – der udløser fristen:

Kendelse	Skadetype	Kundskabstidspunkt fastsat til	Udfald

100601 (2024)	Hundebid under tjenstlig øvelse	Anmeldelsen til (selvforsikret) arbejdsgiver 15/5 2018	Forældet
86448 (2014)	Kritisk sygdom (kræft)	Diagnosen september 2010	Forældet
102580 (2025)	Kritisk sygdom (urinrørskræft)	Henvisning 6/3 2020 og operation 26/3 2020	Forældet
101000 (2024)	Byggeskade (murværksfuger)	Modtagelsen af egen ingeniørrapport 12/6 2020	Forældet (med én dag)
101204 (2024)	Byggeskade (sætningsskade)	1-årseftersynsrapporten 3/9 2018	Forældet
75818 (2009)	Knæskade	2007 – ikke lægeundersøgelsen i 2005	Ikke forældet

Det mest lærerige eksempel på fristens ubønhørighed er [101000](#), hvor en boligejer anmeldte **én dag for sent**. Klageren gjorde gældende, at fristen først skulle løbe fra maj 2023, da han først dér fik vished for skadens kritiske karakter. Nævnet afviste:

Klageren har ved ingeniørens rapport af 10/6 2020 fået kendskab til de væsentligste skadeforhold ved murværket, som udgør grundlaget for hans skadeanmeldelse... På den baggrund udløb den 3-årige forældelsesfrist senest mandag den 12/6 2023.

Modsat viser [75818](#), at en **lægelig prognose om spontan helbredelse** kan udskyde kundskabstidspunktet. Epikrisen fra 2005 lød:

Jeg finder ikke nogen tegn til meniskskader og heller ikke nogen løshed sv.t. korsbåndsskader. Mest tyder det på, at der har været en påvirkning af brusen efter dette spring i badminton. Det vil kunne tage lang tid, men jeg går ud fra, at det falder til ro af sig selv.

Nævnet fandt det herefter »betænkeligt« at fastslå, at klageren før 2007 havde kundskab om et muligt krav, og pålagde selskabet at anerkende, at knæskaden ikke var forældet. Sondringen er altså: *vedvarende gener med udsigt til varige følger* starter fristen – *gener med lægelig forventning om spontan bedring* gør det ikke.

To yderligere principper fremgår af praksis. For det første virker forældelse **individuelt over for hvert selskab**: i [100601](#) præciserede nævnet, at en anmeldelse til arbejdsskadeforsikringen ikke automatisk afbryder forældelsen over for den private ulykkesforsikring. For det andet kan **henvendelser til tredjemand** ikke sidestilles med anmeldelse: i [101000](#) kunne dialog med entreprenøren om udbedring ikke suspendere forældelsen over for forsikringsselskabet, og i [101204](#) fandt nævnet, at omtalen af revnerne i eftersynsrapporten ikke kunne sidestilles med en anmeldelse til selskabet.

Se også [95282](#), [101136](#), [97427](#) og [97590](#), der følger samme mønster.

LOV	Forsikringsaftaleloven § 29, stk. 1	Forældelsesloven § 3, stk. 1, 2	
PRAKSIS	Ankenævnet for Forsikring · Afslag på udbetaling ved kritisk sygdom grundet forældelse – Tvist om forældelsesfristens begyndelsestidspunkt og undskyldelig uvidenhed		23.04.2025
	Ankenævnet for Forsikring · Afvisning af dækning for sætningsskade grundet forældelse		11.12.2024
	Ankenævnet for Forsikring · Forældelse af krav på ulykkesforsikring efter seks år: Hvornår begynder forældelsesfristen at løbe?		09.10.2024
	Ankenævnet for Forsikring · Forældelse af krav på byggeskadeforsikring vedrørende smuldrende murværksfuger		12.06.2024

Ankenævnet for Forsikring · Forældelse af krav efter ulykkestilfælde ved hundebid under tjenstlig øvelse	24.01.2024
Ankenævnet for Forsikring · Afvist dækning af afløbsledning med bagfald under ejerskifteforsikring grundet manglende bevis for oprindelig skade	31.08.2022
Ankenævnet for Forsikring · Sag om forældelse af krav på yderligere méngodtgørelse efter arbejdsulykke	17.08.2022
Ankenævnet for Forsikring · Afvisning af ulykkesforsikringskrav grundet forældelse	21.10.2020
Ankenævnet for Forsikring · Afgørelse vedrørende afvist dækning for kritisk sygdom på grund af forældelse	17.12.2014
Ankenævnet for Forsikring · Forældelse af knæskade: Uenighed om starttidspunkt for forældelsesfrist	30.11.2009

Suspension kræver undskyldelig vildfarelse – ikke uvidenhed om reglerne

Suspension efter [forældelseslovens § 3, stk. 2](#) forudsætter uvidenhed om **fordringen**, ikke om **retsreglerne**. Praksis er her meget konsekvent, og bevisbyrden ligger hos den sikrede.

I [102580](#) havde en forsikret fået fjernet en tumor i urinrøret i marts 2020, men anmeldte først kravet på 150.000 kr. til PFA Pension den 16. september 2024, efter at en bekendt havde gjort ham opmærksom på dækningen. Han påberåbte sig, at han aldrig havde modtaget informationsbrev fra Sundhedsdatastyrelsen (fordi hospitalet havde brugt en »obs-diagnose«), og at PFA's hjemmeside ikke oplyste om 3-årsfristen. Nævnet afviste:

Efter en gennemgang af sagen finder nævnet, at klagerens eventuelle krav var forældet, da han anmeldte sygdommen til selskabet den 16. september 2024. Nævnet finder, at klageren ikke har bevist, at han var i en undskyldelig vildfarelse, og at der ikke er indtrådt suspension af forældelsesfristen.

Nævnet bemærkede særskilt, at den manglende meddelelse fra Sundhedsdatastyrelsen var en **service fra en offentlig myndighed, som selskabet ikke havde ansvar for**, og at klageren havde modtaget pensionsbevis og vilkår, der beskrev dækningen.

Samme resultat i [100601](#): at klageren først efter Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse i december 2022 blev sikker på ménggradens størrelse, og at han ikke kendte de juridiske regler om forældelse, kunne ikke føre til suspension.

Det klassiske – og ældste – udtryk for princippet findes i [52382](#), hvor nævnet under den dagældende 2-årsregel fastslog:

Det forhold, at klagerens læge måtte have udtalt, at personskader ikke kan forældes, kan ikke forpligte selskabet.

I [86448](#) forsøgte klageren at godtgøre, at hun havde ringet til Industriens Pension allerede i 2010. Nævnet lagde til grund:

Efter en gennemgang af sagen lægger nævnet til grund, at klagerens sygdom blev diagnosticeret i september 2010, hvor hun tillige har fået kendskab til sygdommen og dermed sit eventuelle krav mod selskabet.

og videre:

Som sagen er oplyst, finder nævnet det ikke bevist, at klagerens krav blev anmeldt til selskabet før april/maj 2014. Da kravet var forældet på dette tidspunkt, kan nævnet ikke kritisere selskabets afslag på at yde forsikringsdækning.

Kendelsen illustrerer, at **bevisbyrden for rettidig anmeldelse påhviler sikrede**, og at et selskabs dokumenterede notatpraksis kan være afgørende. Samme bevistema – og samme udfald – ses i [102852](#), hvor klageren bestred at have modtaget selskabets anerkendelsesbrev fra 2011; nævnet lagde vægt på, at selskabet ikke havde fået brevet retur, og at klageren ikke havde reageret på den manglende opfølgning i årene efter.

Endelig viser [103402](#), at **egne tidligere udsagn binder**: forsikringstageren angav ved online-anmeldelsen, at skimmelsvampen blev opdaget i maj 2020, og forklarede senere, at det var en tastefejl for 2023. Selskabet kunne dokumentere korrespondance fra 29. marts 2020, hvor forsikringstageren selv beskrev og fotograferede skimmelvæksten på undertaget. Nævnet fandt kravet forældet.

LOV	Forsikringsaftaleloven § 29, stk. 1	Forældelsesloven § 3, stk. 2
PRAKSIS	Ankenævnet for Forsikring · Forældelse af krav om dækning for skimmelsvamp: Tvist om opdagelsestidspunkt	20.08.2025
	Ankenævnet for Forsikring · Tvist om forældelse af krav på ménerstatning 13 år efter ulykkestilfælde	06.08.2025
	Ankenævnet for Forsikring · Afslag på udbetaling ved kritisk sygdom grundet forældelse – Tvist om forældelsesfristens begyndelsestidspunkt og undskyldelig uvidenhed	23.04.2025
	Ankenævnet for Forsikring · Forældelse af krav efter ulykkestilfælde ved hundebid under tjenstlig øvelse	24.01.2024
	Ankenævnet for Forsikring · Afgørelse vedrørende afvist dækning for kritisk sygdom på grund af forældelse	17.12.2014
	Ankenævnet for Forsikring · Afvisning af ulykkesforsikring pga. forældelse af krav	11.09.2000

§ 4 § 29, stk. 5: anmeldelsens fristforlængende virkning

Den centrale særregel i forsikringsaftaleloven er [§ 29, stk. 5](#), der knytter to forskellige tillægsfrister til en rettidig anmeldelse:

Er en skade inden forældelsesfristens udløb anmeldt til selskabet, indtræder forældelse af krav, som skaden giver anledning til, tidligst 1 år efter selskabets meddelelse om, at det helt eller delvis afviser kravet. Hvis selskabet anerkender, at der foreligger en dækningsberettiget skade, men anmoder om yderligere oplysninger med henblik på opgørelse af kravets størrelse, indtræder forældelse 3 år efter selskabets meddelelse herom.

Strukturen er altså **to spor afhængigt af selskabets reaktion**:

- **Afvisning (1. pkt.)** – helt eller delvis afvisning udløser en tillægsfrist på **1 år** fra meddelelsen. Fristen er en *mindstefrist* (»tidligst«), så den almindelige 3-årsfrist løber uafhængigt sideløbende.
- **Anerkendelse med anmodning om oplysninger (2. pkt.)** – udløser en frist på **3 år** fra meddelelsen. Her er ordlyden ikke »tidligst«, men »indtræder forældelse 3 år efter«.

Begge spor forudsætter, at skaden er anmeldt **inden** den almindelige frists udløb. Er anmeldelsen for sen, er stk. 5 uden betydning – det er netop derfor, sager som [101000](#) og [102580](#) afgøres alene på kundskabstidspunktet.

I [103402](#) anvendte nævnet begge lag i sammenhæng og konkluderede, at **både den almindelige 3-årsfrist og den 1-årige tillægsfrist efter afvisning** var udløbet længe før sagens indbringelse den 11. april 2025. Kendelsen viser, at en tidligere udbetaling på 50.000 kr. i samme sagskompleks ikke i sig selv ændrer fristberegningen.

Anvendelsesområdet for 2. pkt. er præciseret i [102852](#). Klageren brækkede kravebenet den 1. juli 2011, anmeldte skaden 10. juli 2011, og selskabet svarede den 11. juli 2011 med anerkendelse og besked om at vende

tilbage inden for to år ved mistanke om varigt mén. Han henvendte sig først igen den 3. juni 2024 – knap 13 år senere – med henvisning til lægelig litteratur om, at komplikationer efter kravebensbrud kan vise sig 15-20 år efter. Nævnet udtalte:

Nævnet finder på denne baggrund, at den 3-årige frist i forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 2. pkt., senest løber fra selskabets brev den 11/7 2011. Nævnet finder derfor, at klagerens eventuelle krav også efter denne regel var forældet på tidspunktet for klagerens henvendelse til selskabet den 3/6 2024.

Selskabets **anerkendelsesbrev med anmodning om senere status er altså selve fristudløseren** efter 2. pkt. Det er en vigtig praktisk pointe: den forsikrede, der loyalt afventer en stationærtilstand, taber kravet, hvis der går mere end tre år fra selskabets brev.

Se tillige [102246](#), hvor § 29, stk. 5, og [§ 24](#) blev anvendt i en sag om ménerstatning efter meniskskade sammenholdt med spørgsmålet om vildledende information fra selskabet.

LOV

[Forsikringsaftaleloven § 24, stk. 1](#)
[Forsikringsaftaleloven § 29, stk. 5](#)
[Forældelsesloven § 3, stk. 1, 2](#)

PRAKSIS	Ankenævnet for Forsikring · Forældelse af krav om dækning for skimmelsvamp: Tvist om opdagelsestidspunkt	20.08.2025
	Ankenævnet for Forsikring · Tvist om forældelse af krav på ménerstatning 13 år efter ulykkestilfælde	06.08.2025
	Ankenævnet for Forsikring · Afslag på udbetaling ved kritisk sygdom grundet forældelse – Tvist om forældelsesfristens begyndelsestidspunkt og undskyldelig uvidenhed	23.04.2025
	Ankenævnet for Forsikring · Forældelse af krav om ménerstatning efter meniskskade – Vildledende information fra forsikringsselskab	19.02.2025
	Ankenævnet for Forsikring · Forældelse af krav på byggeskadeforsikring vedrørende smuldrende murværksfuger	12.06.2024

Den 3-årige frist i § 29, stk. 5, 2. pkt., er absolut og kan ikke suspenderes

Et af de mest konsekvensrige træk ved § 29, stk. 5, 2. pkt., er, at fristen **ikke** kan suspenderes efter forældelseslovens almindelige regler. Det følger af forarbejderne og er fastslået udtrykkeligt i praksis.

Den ledende kendelse er [97801](#). En forsikringstager pådrog sig en knæskade den 11. september 2016 og anmeldte den 24. januar 2017. Codan anerkendte samme dag skaden og skrev, at man erfaringsmæssigt vurderer varigt mén ca. et år efter ulykken, og bad klageren vende tilbage på dette tidspunkt. Klageren gjorde gældende, at selskabets sagsbehandler i en telefonsamtale den 20. juni 2017 havde opfordret ham til at fortsætte genoptræningen, indtil knæet var stabiliseret – og at dette udgjorde en aftale om suspension. Han fremlagde en støtteerklæring fra sin fysioterapeut. Nævnet udtalte:

I forarbejderne til denne bestemmelse [...] er det præciseret, at den 3-årige frist i § 29, stk. 5, 2. punktum er absolut og således ikke kan suspenderes efter reglerne i forældelsesloven.

Da anerkendelsesbrevet var dateret 24. januar 2017, udløb fristen 24. januar 2020, og anmodningen om ménberegning den 27. marts 2020 var for sen. Nævnet fandt det heller ikke bevist, at selskabet havde givet afkald på at gøre forældelse gældende.

Pointen er dobbelt og har betydelig praktisk rækkevidde:

1. **Et igangværende genoptrænings- eller behandlingsforløb suspenderer ikke fristen.** Sikrede skal aktivt sikre sig inden for 3-årsfristen, uanset at det medicinsk kan forekomme for tidligt at opgøre kravet.
2. **En sagsbehandlers mundtlige opfordring til at afvente er ikke i sig selv et afkald på forældelsesindsigelsen.** Der kræves bevis for en egentlig aftale.

102852 bekræfter linjen og tilføjer en modifikation: nævnet henviste til [forældelseslovens § 3, stk. 1](#), hvorefter **en væsentlig forværring af skadesfølgerne kan udløse en ny 3-årig frist**. Der var dog i den sag ingen holdepunkter for en sådan klinisk forværring inden for de tre år op til henvendelsen i 2024. Samme betragtning findes i 101204, hvor nævnet afviste suspension, fordi der ikke forelå oplysninger om **væsentlig forværring** af revnedannelserne eller nye oplysninger om en skjult årsag.

Døren til en ny frist står altså på klem ved en dokumenteret, væsentlig forværring – men den åbnes ikke af, at skadens omfang blot bliver klarere.

LOV	Forsikringsaftaleloven § 29, stk. 5	Forældelsesloven § 3, stk. 1, 2	
PRAKSIS	Ankenævnet for Forsikring · Tvist om forældelse af krav på ménerstatning 13 år efter ulykkestilfælde		06.08.2025
	Ankenævnet for Forsikring · Afvisning af dækning for sætningsskade grundet forældelse		11.12.2024
	Ankenævnet for Forsikring · Forældelse af krav på ménerstatning trods igangværende genoptræningsforløb		28.09.2022

§ 29, stk. 5, gælder kun mellem forsikringstager og selskab – § 6 tredjemands retsstilling

Et principielt spørgsmål er, om andre end forsikringstageren kan påberåbe sig den fristforlængende virkning af en anmeldelse. Højesteret har afgrænset bestemmelsen snævert.

Det centrale udsagn er gengivet i [BS-27352/2019-HJR](#), hvor Højesteret refererer sin egen dom af 23. januar 2018 (**U.2018.1506 H**):

under henvisning til, at forsikringsaftaleloven som udgangspunkt tager sigte på at regulere forholdet mellem forsikringstager og forsikringsselskab, må § 29, stk. 5, forstås således, at bestemmelsen, medmindre der er holdepunkter for andet, alene angår forholdet mellem forsikringstager og forsikringsselskabet.

Sagen selv illustrerer konsekvensen. 756 kartoner cigaretter blev stjålet under transport ved Køge den 19. september 2011. Transportøren Kazemier underrettede sit forsikringsselskab HDI-Gerling dagen efter. Da Kazemier gik konkurs den 18. september 2012, indtrådte British American Tobacco i transportørens ret mod selskabet efter [FAL § 95, stk. 2](#). Sø- og Handelsretten fandt den 6. juni 2019, at 3-årsfristen løb fra skadens indtræden og udløb den 19. september 2014, og at **BAT ikke kunne støtte ret på Kazemiers oprindelige anmeldelse** – altså ikke kunne påberåbe sig § 29, stk. 5. Højesteret afviste springanken, jf. [retsplejelovens § 368, stk. 4](#):

Den indankede dom angår navnlig spørgsmål om lovvalg og forældelse. Højesteret finder, at betingelserne for anke til Højesteret ikke er opfyldt, jf. retsplejelovens § 368, stk. 4, 2. pkt.

BAT havde under sagen advaret om, at usikkerhed om forældelsens afgrænsning kunne føre til, at et stort antal skadelidte anlægger overflødige retssager alene for at afbryde forældelse – en indvending, der ikke ændrede admitteringsvurderingen.

Højesteret vendte tilbage til feltet i [BS-28670/2021-HJR](#) af 24. februar 2022, der efter sin titel angår **skadelidtes indtræden i sikredes forældelsesretlige stilling** efter [FAL § 95, stk. 2](#), sammenholdt med [§ 29, stk. 5](#) og [forældelseslovens § 3, stk. 1](#). Kernen er, at skadelidte indtræder i den stilling, sikrede havde – hverken bedre eller ringere.

Rækkevidden af [§ 29, stk. 5](#), var også temaet i [Sag 223/2017](#) af 29. maj 2018 om forældelse af erstatningskrav mod ejendomsmæglere, hvor Højesteret fortolkede [§ 29, stk. 5](#) sammenholdt med [stk. 1](#) og [forældelseslovens § 3, stk. 2](#) i en sag om professionelt ansvar og ansvarsforsikring.

Lovgiver har dog selv skabt én beskyttelse for skadelidte i [§ 29, stk. 4](#):

Hvis en skadelidt inden udløbet af forældelsesfristen for et krav mod en sikret indtræder i den sikredes ret imod selskabet i medfør af § 95, forældes skadelidtes krav mod selskabet tidligst 1 år efter indtrædelsen.

Denne mindstefrist på 1 år fra indtrædelsen er skadelidtes selvstændige værn – men den forudsætter, at indtrædelsen sker **inden** forældelsesfristen for kravet mod sikrede er udløbet. Bemærk, at retsstillingen har ændret sig markant siden den før-2008-gældende [§ 29, stk. 2](#), hvorefter skadelidtes krav mod selskabet ved direkte hæftelse forældedes »efter de samme regler, som gælder for skadelidtes krav mod skadevolderen«.

LOV

[Forsikringsaftaleloven § 29, stk. 4, 5](#)
[Forsikringsaftaleloven § 95, stk. 2](#)
[Forældelsesloven § 3, stk. 1, 2](#)
[Retsplejeloven § 368, stk. 4](#)

PRAKSIS	Højesteret · Højesterets afgørelse om skadelidtes indtræden i sikredes forældelsesretlige stilling efter Forsikringsaftalelovens § 95, stk. 2	24.02.2022
	Højesteret · Højesterets afvisning af direkte anke fra Sø- og Handelsretten i sag om forsikringskrav og forældelse	04.12.2019
	Højesteret · Forældelse af erstatningskrav mod ejendomsmæglere: Fortolkning af forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5	29.05.2018

§ 7 Afbrydelse: klage til Ankenævnet, syn og skøn og forhandlinger

Forsikringsaftaleloven indeholder ingen afbrydelsesregler. De findes udelukkende i forældelsesloven, og for forsikringskrav er [§ 21](#) om **foreløbig afbrydelse** den praktisk vigtigste. Den opererer med et fælles skema: en kvalificeret handling inden fristens udløb medfører, at forældelse »tidligst indtræder 1 år efter« et nærmere angivet sluttidspunkt.

Klage til Ankenævnet for Forsikring er hjemlet i [§ 21, stk. 3](#):

Indbringes en tvist inden forældelsesfristens udløb for et privat klagensævn, ankenævn eller lignende, gælder stk. 2, 1. og 2. pkt., tilsvarende.

Henvisningen til [stk. 2](#) betyder, at forældelse indtræder **tidligst 1 år efter, at nævnet har givet meddelelse om sin afgørelse** – og at dette gælder, uanset om kravet gøres gældende af den, der har indbragt sagen, eller af modparten. Bestemmelsen forklarer, hvorfor nævnet i sine kendelser konsekvent måler forældelsen på tidspunktet for **sagens indbringelse**: i [101204](#) fremhævede nævnet således, at klageren anmeldte forholdet

2. oktober 2023 og indbragte sagen den 19. februar 2024, og at kravet allerede da var forældet; i [103402](#) var fristerne udløbet »længe før sagens indbringelse den 11. april 2025«. Er kravet derimod levende ved indbringelsen, køber klagen sikrede en ny etårig frist fra kendelsen – men **ikke længere end det**. Vil man videre, må sag anlægges inden årets udløb.

Syn og skøn afbryder efter [§ 21, stk. 4](#). Ankenævnet gav i [96994](#) en boligejergruppe udtrykkelig vejledning herom ved afslutningen af en byggeskadesag:

Nævnet bemærker, at forældelse tidligst indtræder 1 år efter skønsforretningens afslutning, hvis begæringen om syn og skøn er fremsat inden forældelsesfristens udløb, jf. Forældelsesloven § 21, stk. 4.

Kendelsen er også instruktiv, fordi den viser samspillet mellem nævnsbehandling og domstolsbehandling: nævnet afsluttede klagesagen i sin helhed og henviste klagerne til at indgive **en ny klage**, når syn og skønnet ved retten var afsluttet.

Forhandlinger afbryder efter [§ 21, stk. 5](#), hvorefter forældelse indtræder tidligst 1 år efter, at forhandlingerne må anses for afsluttet. Bestemmelsen var i spil i Højesterets sag [BS-12529/2018-HJR](#) af 18. december 2018 om **foreløbig afbrydelse af forældelse ved genoptagelse af en skadesag om senfølger**, hvor § 21, stk. 5, blev sammenholdt med [FAL § 29, stk. 5](#) og [erstatningsansvarslovens § 11](#) om genoptagelse.

Administrativ behandling afbryder efter [§ 21, stk. 2](#). Mekanikken er illustreret i [BS-4580/2022-OLR](#) af 2. marts 2023 om forældelse af krav på erhvervsevnetab efter arbejdsskade, hvor landsretten anvendte [§ 3, stk. 1 og 2](#) sammen med § 21, stk. 2, og arbejdsskadesikringslovens særregler.

Et væsentligt kendetegn ved **foreløbig afbrydelse** er, at den kun giver en tillægsfrist – ikke en ny fuld frist. Det ses tydeligt i Finansielle Ankenævns kendelse [474/2022](#), hvor anmeldelse i et konkursbo kun afbrød foreløbigt i **1 år efter boets afslutning**, jf. [§ 20, stk. 4](#). Samme kendelse fastslår, at praktiske vanskeligheder ved retsforfølgning i udlandet ikke er en »hindring« i [§ 14's](#) forstand – en betragtning der har direkte overførselsværdi til forsikringsområdet: **besvær er ikke suspensionsgrund**.

Bemærk endelig, at [§ 21, stk. 2, 3. pkt.](#) er ændret ved lov nr. 1553 af 12. december 2023, hvor »Ombudsmandens udtalelse« ændres til »ombudsmandens afslutning af sagen«, så tillægsfristen gælder, uanset hvordan ombudsmanden afslutter sagen. Ændringen er endnu ikke konsolideret ind i den offentliggjorte lovtekst.

LOV	Erstatningsansvarsloven § 11	Forsikringsaftaleloven § 29, stk. 5	
	Forældelsesloven § 14, stk. 1	Forældelsesloven § 20, stk. 4	Forældelsesloven § 21, stk. 2-5
PRAKSIS	Højesteret · Foreløbig afbrydelse af forældelse ved genoptagelse af skadesag om senfølger		
	18.12.2018		
	Landsretten · Landsretten stadfæster byrettens dom i sag om forældelse af krav på erhvervsevnetab efter arbejdsskade		
	02.03.2023		
	Ankenævnet for Forsikring · Forældelse af krav om dækning for skimmelsvamp: Tvist om opdagelsestidspunkt		
	20.08.2025		
	Ankenævnet for Forsikring · Afvisning af dækning for sætningsskade grundet forældelse		
	11.12.2024		
	Ankenævnet for Forsikring · Sag om byggeskadesforsikring: Afslag på dækning af udgifter til juridisk bistand og syn og skøn		
	28.09.2022		
	Det finansielle ankenævn · Hvidbjerg Bank taber sag om forældelse af lån: Bopæl i Tyrkiet var ikke en hindring for afbrydelse		
	22.08.2023		

§ 8 Aftalt suspension og selskabets egne tilsagn

Ud over lovens afbrydelsesregler kan parterne aftale, at forældelse ikke gøres gældende – en **suspensionsaftale**. Det er en praktisk vigtig figur i skadesager, hvor opgørelsen trækker ud, men bevisbyrden for aftalens eksistens og rækkevidde er reel.

Højesteret behandlede spørgsmålet i [Sag 92/2012](#) af 17. juni 2013 om forældelse af erstatningskrav efter en trafikulykke og **stiltiende accept af en suspensionsaftale**, med [erstatningsansvarslovens § 7, stk. 2](#) i spil. At Højesteret overhovedet opererer med stiltiende accept viser, at en suspensionsaftale ikke behøver være udtrykkelig – men det forudsætter et konkret aftalegrundlag, ikke blot passivitet.

Tilsvarende i [BS-554/2006-HJR](#) af 28. januar 2008 om forældelse af erstatningskrav mod en advokat og **fortolkning af en suspensionsaftale** – sagen viser, at tvisten typisk ikke er, *om* der er indgået en aftale, men *hvor langt* den rækker.

På forsikringsområdet er Ankenævnets linje restriktiv. I [97801](#) var det ikke tilstrækkeligt, at:

- selskabets sagsbehandler efter klagerens forklaring havde opfordret ham til at fortsætte genoptræningen, indtil knæet var stabiliseret,
- klagerens fysioterapeut afgav en støtteerklæring om, at der var indgået en aftale om at afvente genoptræningens resultat,
- klageren hævdede at have ringet til selskabet den 28. oktober 2019 (ikke registreret i skadesystemet),
- selskabet ikke eksplicit havde oplyst om 3-årsfristen i breve eller samtaler.

Nævnet fandt, at samtalen den 20. juni 2017 vedrørte bevilling af yderligere fysioterapibehandlinger, og at der ikke var ført bevis for en bindende aftale, der kunne tilsidesætte den **absolutte** lovbestemte frist. Kombinationen er værd at bemærke: når fristen i § 29, stk. 5, 2. pkt., efter forarbejderne ikke kan suspenderes, kræver et gyldigt afkald tilsvarende klarere holdepunkter.

Selskabets **egne udsagn om dækningens omfang** frigør heller ikke fra fristerne. I [97573](#) havde selskabet i 2015 skrevet til en voldsramt, at det ikke kunne begrænse dækningen til »én endelig behandling«, jf. [FAL § 120](#).

Klageren opfattede det som et tilsagn om altid at kunne vende tilbage. Nævnet fandt, at oplysningen ikke kunne tilsidesætte de lovbestemte forældelsesregler.

Spørgsmålet om **vildledende information fra selskabet** er selvstændigt behandlet i [102246](#) af 19. februar 2025 om forældelse af krav på ménerstatning efter meniskskade, hvor [§ 29, stk. 5](#) og [§ 24](#) blev holdt op mod [forældelseslovens §§ 2 og 3](#).

Endelig viser Finansielle Ankenævns kendelse [404/2018](#), at man ikke kan reparere en forældet forsikringssag ved i stedet at rette et rådgivningskrav mod formidleren: en arbejdsskade fra januar 1993 blev først anmeldt til forsikringsselskabet i oktober 2018 og afvist under henvisning til den absolutte 10-årsfrist, og det efterfølgende erstatningskrav mod banken var **selv** forældet efter [forældelseslovens § 3, stk. 3](#), da der var gået over 24 år siden den påståede fejlrådgivning i 1994. Nævnet fandt desuden, at det forhold, at forsikringen var tegnet via banken, ikke i sig selv skabte en pligt for banken til at rådgive om anmeldelse af en konkret skade.

LOV

[Erstatningsansvarsloven § 7, stk. 2](#)
[Forsikringsaftaleloven § 24, stk. 1](#)
[Forsikringsaftaleloven § 29, stk. 5](#)
[Forsikringsaftaleloven § 120](#)
[Forældelsesloven § 3, stk. 3](#)

PRAKSIS

Højesteret · Højesteretsdom om forældelse af erstatningskrav efter trafikulykke og stiltiende accept af suspensionsaftale 17.06.2013

Højesteret · Højesterets afgørelse om forældelse af erstatningskrav mod advokat og fortolkning af suspensionsaftale	28.01.2008
Ankenævnet for Forsikring · Forældelse af krav om ménerstatning efter meniskskade – Vildledende information fra forsikringsselskab	19.02.2025
Ankenævnet for Forsikring · Forældelse af krav på ménerstatning trods igangværende genoptræningsforløb	28.09.2022
Ankenævnet for Forsikring · 30-årig absolut forældelse af krav på tandbehandling efter voldeligt overfald i 1989	06.04.2022
Det finansielle ankenævn · Erstatningskrav mod bank for mangelfuld rådgivning om anmeldelse af ulykkesforsikring efter arbejdsulykke	27.06.2019

§ 9 De absolutte frister: 30 år, 10 år og personforsikringens særregel i § 29, stk. 3

Bag den 3-årige frist ligger de absolutte frister i [forældelseslovens § 3, stk. 3](#), som **ikke kan suspenderes** efter stk. 2:

Fordringstype	Absolut frist	Regnet fra
Erstatning/godtgørelse for personskade og visse forureningsskader	30 år	Den skadevoldende handlings ophør
Erstatning for skade forvoldt uden for kontraktforhold (øvrige)	10 år	Den skadevoldende handlings ophør
Andre fordringer	10 år	Begyndelsestidspunktet efter § 2

30-årsfristen blev afgørende i [97573](#). En forsikringstager fik i foråret 1989 knust tænder ved et voldeligt overfald. Selskabet anerkendte skaden og dækkede den oprindelige implantatbehandling, og dækkede igen i 2015, da et implantat løsned sig. Da klageren i august 2021 anmeldte et nyt behandlingskrav, afviste selskabet. Nævnet gav selskabet medhold: kravet var en fordring på erstatning i anledning af personskade, og efter [FAL § 29, stk. 1](#), jf. [forældelseslovens § 3, stk. 3, nr. 1](#), indtrådte forældelse senest 30 år efter den skadevoldende handlings ophør – altså i 2019. At forældelsesloven også gælder ældre fordringer følger af [§ 30, stk. 1](#). Kendelsen understreger, at **30-årsfristen er absolut og uden suspensionsmulighed**, selv ved alvorlige skader der udvikler sig over tid, og selv for et voldsoffer.

10-årsfristen for »andre fordringer«, jf. [§ 3, stk. 3, nr. 4](#), ses i [91953](#). En landmand flyttede i 2008 sine forsikringer til Tryg, men den gamle indboforsikring blev aldrig opsagt, og han betalte dobbelt præmie frem til november 2017. Nævnet lagde til grund, at en eventuel misligholdelse af en aftale om opsigelse senest var indtrådt ved den nye forsikrings ikrafttræden, jf. [§ 2, stk. 3](#):

Nævnet finder, at selskabets misligholdelse af en eventuel aftale om opsigelse af klagerens eksisterende forsikringer senest fandt sted den 10/1 2008, da forsikringen i selskabet trådte i kraft. Den absolutte forældelsesfrist for hele klagerens krav skal derfor regnes fra den 10/1 2008.

Klagen indgivet 13. februar 2018 var derfor for sen – **uanset om der var begået en fejl**. Kendelsen viser, at den absolutte frist regnes fra misligholdelsen, ikke fra opdagelsen, og at et krav kan dø, længe før det opdages. Samme mekanik ramte rådgivningskravet i [404/2018](#).

Oven på dette lægger forsikringsaftaleloven én **selvstændig** absolut frist i [§ 29, stk. 3](#):

Ved personforsikring, hvor forsikringsbegivenheden er skadens indtræden eller konstatering, indtræder forældelse af krav på forsikringsydelsen senest 10 år fra den dag, da ydelsen kunne kræves betalt, jf. dog forældelseslovens § 8, 1. pkt.

Bestemmelsen afskærer altså den 30-årige personskadefrist for denne type personforsikring og erstatter den med 10 år regnet fra betalingstidspunktet efter § 24, stk. 1. Det er præcis den konstruktion, forsikringsvilkårene i 86448 spejlede: krav bortfalder 3 år efter, forsikrede fik viden om forsikringsbegivenheden, »dog senest 10 år efter, forsikringsbegivenheden indtrådte, uanset forsikredes viden«.

§ 29, stk. 2 er en teknisk, men vigtig præcisering: forældelseslovens § 2, stk. 2 om løbedage finder **ikke** anvendelse, hvor betalingsfristen fastsættes efter FAL § 24, stk. 1. Uden reglen ville de 14 dage i § 24 selvstændigt udskyde fristens begyndelse.

Endelig gælder for overgangsperioden § 30, stk. 1, at forældelse tidligst indtrådte den 1. januar 2011, medmindre fordringen inden da ville være forældet både efter nye og gamle regler – se Finansielle Ankenævns kendelse 501/2008, hvor forældelsesfristen for et krav knyttet til en gruppelevsforikring blev regnet fra dødsfaldet i 2008, jf. § 30, stk. 1, og kravet derfor ikke var forældet.

Bemærk, at forældelseslovens § 3 ved lov nr. 140 af 28. februar 2018 er tilføjet et **stk. 5**, hvorefter krav, der udspringer af en forvaltningsmyndigheds tilsidesættelse af lovbestemte forpligtelser over for en person under 18 år i forbindelse med overgreb, ikke forældes. Ændringen trådte i kraft 1. april 2018, men er endnu ikke konsolideret ind i den offentliggjorte lovtekst.

LOV	Forsikringsaftaleloven § 24, stk. 1	Forsikringsaftaleloven § 29, stk. 2, 3		
	Forældelsesloven § 2, stk. 2, 3	Forældelsesloven § 3, stk. 3	Forældelsesloven § 30, stk. 1	
PRAKSIS	Ankenævnet for Forsikring · 30-årig absolut forældelse af krav på tandbehandling efter voldeligt overfald i 1989			06.04.2022
	Ankenævnet for Forsikring · Krav om tilbagebetaling af præmie ved dobbeltforsikring afvist som følge af 10-årig absolut forældelse			07.11.2018
	Ankenævnet for Forsikring · Afgørelse vedrørende afvist dækning for kritisk sygdom på grund af forældelse			17.12.2014
	Det finansielle ankenævn · Erstatningskrav mod bank for mangelfuld rådgivning om anmeldelse af ulykkesforsikring efter arbejdsulykke			27.06.2019
	Det finansielle ankenævn · Erstatningsansvar ved manglende ekspedition af begunstigelseserklæring til gruppelevsforikring			29.09.2009

§ 10 Anmeldelsespligten i § 21 er ikke en forældelsesregel

En hyppig kilde til forvirring – også i parternes argumentation – er forholdet mellem **forældelse** efter § 29 og **anmeldelsespligten** efter § 21, stk. 1:

Er forsikringsbegivenheden indtrådt, skal den sikrede uden ophold give selskabet meddelelse derom, hvis han i den anledning vil rejse krav mod dette.

De to regler har helt forskellig funktion og forskellig retsvirkning:

- § 29 er en forældelsesregel: kravet **bortfalder** ved fristens udløb, uanset selskabets stilling.
-

§ 21 er en biforpligtelse: tilsidesættelse medfører efter [stk. 2](#) alene, at selskabet »ikke er ansvarlig i videre omfang, end det ville have været, hvis sådan meddelelse var givet«. Sanktionen er altså en **konkret afkortning efter et årsagskrav**, ikke et automatisk bortfald. Efter [stk. 4](#) kan strengere følger som hovedregel ikke aftales med retsvirkning.

I [101204](#) påberåbte Garantifonden for skadesforsikringsselskaber (v/Sedgwick, efter Qudos Insurances konkurs) sig **begge** regler: at kravet var forældet efter 3-årsfristen, og at det påhvilede forsikringstageren at anmelde skaden uden ugrundet ophold, jf. § 21, stk. 1. Nævnet afgjorde sagen alene på forældelse – kundskabet forelå senest ved 1-årseftersynsrapporten af 3. september 2018, og anmeldelsen skete først 2. oktober 2023.

Den praktiske pointe er, at **§ 21 ikke redder en for sen anmeldelse, og § 29 ikke straffer en langsom en**: en anmeldelse, der er sket inden for 3-årsfristen, men ikke »uden ophold«, kan alene mødes med § 21-afkortning i det omfang selskabet konkret er blevet afskåret fra at oplyse ansvarsbegrænsende omstændigheder.

Hertil kommer den aftalte **afløbsfrist** i [§ 29, stk. 6](#), som er en tredje og selvstændig figur:

Ved forbrugerforsikring kan stk. 1-5 ikke ved forudgående aftale fraviges til skade for forsikringstageren eller sikrede. Det kan dog aftales, at en forsikring alene dækker skader anmeldt inden for en nærmere angivet frist efter forsikringens ophør. Fristen må ikke være kortere end 6 måneder.

Bestemmelsen indeholder både en **præceptivitetsregel** (ufravigelig i forbrugerforhold) og en undtagelse, der tillader aftalte anmeldelsesfrister efter forsikringens ophør med et gulv på 6 måneder. Sådanne afløbsfrister er reguleret i særlovgivningen på flere områder – fx bestemmer [bekendtgørelse om forsikringspligtens gennemførelse § 9](#), at forsikringen dækker skader anmeldt til Patienterstatningen senest 3 år efter forsikringens ophør, med pligt til at tegne afløbsdækning inden forældelse indtræder. På stormfaldsområdet fastsætter [bekendtgørelse om minimumsbetingelser for forsikringsselskabers tegning af basisforsikring mod stormfald § 7](#), at skader skal anmeldes inden udløbet af den frist, Naturskaderrådet fastsætter. Og i [cirkulære om tjenesterejseforsikringen § 7](#) er anmeldelsesproceduren for statens tjenesterejseforsikring fastlagt administrativt.

Bemærk, at afløbsfrister af denne type er **dækningsafgrænsninger**, ikke forældelsesfrister: de bestemmer, hvad policen overhovedet dækker, og eksisterer derfor side om side med § 29's frister.

LOV

Forsikringsaftaleloven § 21, stk. 1-4

Forsikringsaftaleloven § 29, stk. 6

Forældelsesloven § 3, stk. 1, 2

PRAKSIS Ankenævnet for Forsikring · Afvisning af dækning for sætningsskade grundet forældelse

11.12.2024

Byggeskade- og ejerskifteforsikring: eftersynsrapporten som kundskabsudløser

§ 11

Bygningsforsikringsområdet fortjener en selvstændig behandling, fordi lovpligtige eftersyn skaber et særligt samspil med kundskabstidspunktet. Mønsteret i praksis er entydigt: **eftersynsrapporten starter fristen, men er ikke en anmeldelse**.

I [101204](#) argumenterede klageren for, at 1-års- og 5-årsrapporterne burde sidestilles med en skadesanmeldelse, da forsikringsselskabet var ansvarligt for deres udarbejdelse. Nævnet afviste dette og lagde til grund, at kundskabet forelå senest ved modtagelsen af 1-årseftersynsrapporten af 3. september 2018. Nævnet tilføjede,

at det ikke ændrede resultatet, at forholdet var omtalt i 5-årsrapporten, eller at det heri var anført, at yderligere undersøgelser ville være nødvendige for at vurdere, om der var tale om en dækningsberettiget skade – og at omtalen af revnerne som »ikke dækningsberettigende« ikke kunne sidestilles med en anmeldelse.

[101000](#) skærper billedet. Her var eftersynene ligefrem **misvisende** i klagerens favør: 1-årseftersynet (2019) registrerede intet svigt ved ydervæggene, og 5-årseftersynet (2023) vurderede fugerevnerne som kosmetiske. Alligevel løb fristen fra klagerens **egen** ingeniørrapport af 12. juni 2020. Nævnet fandt, at klageren ikke havde godtgjort erstatningspådragende fejl fra selskabets side ved eftersynene, og at forsøg på udbedring direkte hos entreprenøren ikke kunne suspendere forældelsen over for selskabet. Anmeldelsen 13. juni 2023 var én dag for sen.

Det efterlader en hård, men klar regel: **den boligejer, der får en sagkyndig vurdering, har fra det øjeblik tre år – uanset hvad selskabets egne eftersyn siger.**

[96994](#) viser den anden side: hvordan man **bevarer** kravet i en langvarig byggeskadesag. Ti boligejere anmeldte i december 2020 mangler for ca. 9,57 mio. kr. under en byggeskadesforsikring og iværksatte i november 2021 syn og skøn ved retten. Nævnet fandt det på det foreliggende grundlag uafklaret, i hvilket omfang skaderne var dækningsberettigede, jf. [FAL § 24, stk. 1](#), og kunne derfor ikke pålægge acontoudbetaling. Men nævnet gav den afgørende vejledning om [forældelseslovens § 21, stk. 4](#) og forudsatte, at selskabet tog fornyet stilling, når syn og skønnet var afsluttet. Kendelsen fastslår desuden, at sikrede efter [FAL § 32, stk. 3](#) kan kræve rimelige og nødvendige udgifter til advokatbistand dækket i forbindelse med udenretlig fremsættelse og opgørelse af krav – men at bevisbyrden for, at udgifterne er rimelige og nødvendige, påhviler sikrede, jf. [FAL § 22, stk. 1](#).

Se endelig [103402](#) om ejerskifteforsikring og [97590](#) om afløbsledning med bagfald, hvor [forældelseslovens § 3](#) indgik sammen med [FAL § 22](#) om bevisbyrde.

LOV

[Forsikringsaftaleloven § 22, stk. 1](#)
[Forsikringsaftaleloven § 24, stk. 1](#)
[Forsikringsaftaleloven § 32, stk. 3](#)
[Forældelsesloven § 3, stk. 1, 2](#)
[Forældelsesloven § 21, stk. 4](#)

PRAKSIS	Ankenævnet for Forsikring · Forældelse af krav om dækning for skimmelsvamp: Tvist om opdagelsestidspunkt	20.08.2025
	Ankenævnet for Forsikring · Afvisning af dækning for sætningsskade grundet forældelse	11.12.2024
	Ankenævnet for Forsikring · Forældelse af krav på byggeskadesforsikring vedrørende smuldrende murværksfuger	12.06.2024
	Ankenævnet for Forsikring · Sag om byggeskadesforsikring: Afslag på dækning af udgifter til juridisk bistand og syn og skøn	28.09.2022
	Ankenævnet for Forsikring · Afvist dækning af afløbsledning med bagfald under ejerskifteforsikring grundet manglende bevis for oprindelig skade	31.08.2022

§ 12 Sammenfatning: fristlandskabet i praksis

Praksis efter [FAL § 29](#) tegner et fristlandskab med flere lag, der løber **parallelt** – ikke i forlængelse af hinanden. Et krav er kun i live, hvis det overlever samtlige relevante frister.

Lag 1 – den almindelige frist. 3 år fra kundskabstidspunktet, jf. [forældelseslovens § 3, stk. 1](#), jf. [§ 3, stk. 2](#).

Kundskab foreligger, når skaden har vist sig sådan, at der er rimelig anledning til at anmelde. Dette er det suverænt hyppigste dødsfaldsårsag for forsikringskrav i nævnspraksis.

Lag 2 – anmeldelsens tillægsfrister. Ved rettidig anmeldelse: 1 år fra afvisning (§ 29, stk. 5, 1. pkt.) eller 3 år fra selskabets meddelelse om anerkendelse med anmodning om yderligere oplysninger (2. pkt.). Den sidste er absolut.

Lag 3 – foreløbig afbrydelse. Klage til Ankenævnet (§ 21, stk. 3), syn og skøn (stk. 4), forhandlinger (stk. 5), administrativ behandling (stk. 2) og retssag (stk. 1) giver hver en tillægsfrist på 1 år fra det relevante sluttidspunkt – aldrig mere.

Lag 4 – de absolutte frister. 30 år ved personskade og 10 år for øvrige krav (§ 3, stk. 3), samt personforsikringens særlige 10-årsfrist i FAL § 29, stk. 3. Ingen af disse kan suspenderes.

De tværgående lærdomme fra materialet er:

- **Sikrede bærer bevisbyrden** – for rettidig anmeldelse (86448), for undskyldelig vildfarelse (102580) og for en suspensionsaftale (97801).
- **Kun anmeldelse til det rette selskab tæller** (100601); dialog med entreprenør, byggesagkyndig eller offentlig myndighed gør det ikke (101000, 101204).
- **Rimelighedsbetragtninger flytter intet.** Hverken alvorlig sygdom (102580), status som voldsoffer (97573), et selskabs tidligere kulance (97573) eller én dags overskridelse (101000) rykker fristerne.
- **Tredjemand står svagere end forsikringstageren.** § 29, stk. 5 angår som udgangspunkt kun forholdet mellem forsikringstager og selskab (BS-27352/2019-HJR med henvisning til U.2018.1506 H), og skadelidte indtræder i sikredes forældelsesretlige stilling (BS-28670/2021-HJR) – modificeret af mindstefristen på 1 år i § 29, stk. 4.
- **Én åbning findes:** en dokumenteret, væsentlig forværring af skadens følger kan udløse en ny 3-årig frist (102852, 101204).

For rådgiveren er den operative konsekvens enkel: anmeld tidligt, få selskabets stillingtagen skriftligt, notér datoen for afvisning eller anerkendelse, og læg en frist i kalenderen – henholdsvis 1 og 3 år frem. Og husk, at klagen til Ankenævnet kun køber ét år.

LOV

Forsikringsaftaleloven § 29, stk. 1, 3-5

Forældelsesloven § 3, stk. 1-3

Forældelsesloven § 21, stk. 1-5

PRAKSIS	Højesteret · Højesterets afgørelse om skadelidtes indtræden i sikredes forældelsesretlige stilling efter Forsikringsaftalelovens § 95, stk. 2	24.02.2022
	Højesteret · Højesterets afvisning af direkte anke fra Sø- og Handelsretten i sag om forsikringskrav og forældelse	04.12.2019
	Ankenævnet for Forsikring · Tvist om forældelse af krav på ménerstatning 13 år efter ulykkestilfælde	06.08.2025
	Ankenævnet for Forsikring · Afslag på udbetaling ved kritisk sygdom grundet forældelse – Tvist om forældelsesfristens begyndelsestidspunkt og undskyldelig uvidenhed	23.04.2025
	Ankenævnet for Forsikring · Afvisning af dækning for sætningsskade grundet forældelse	11.12.2024
	Ankenævnet for Forsikring · Forældelse af krav på byggeskadeforsikring vedrørende smuldrende murværksfuger	12.06.2024
	Ankenævnet for Forsikring · Forældelse af krav efter ulykkestilfælde ved hundebid under tjenstlig øvelse	24.01.2024
	Ankenævnet for Forsikring · Forældelse af krav på ménerstatning trods igangværende genoptræningsforløb	28.09.2022
	Ankenævnet for Forsikring · 30-årig absolut forældelse af krav på tandbehandling efter voldeligt overfald i 1989	06.04.2022

Ankenævnet for Forsikring · Afgørelse vedrørende afvist dækning for kritisk sygdom på grund af forældelse 17.12.2014

REFERENCE Lovgrundlag

6 paragraffer

Forsikringsaftaleloven § 21	stk. 1	Forsikringsaftaleloven § 24	stk. 1
Forsikringsaftaleloven § 29	stk. 1, 3-6	Forsikringsaftaleloven § 95	stk. 2
Forældelsesloven § 3	stk. 1-3	Forældelsesloven § 21	stk. 3

MATERIALE Citerede afgørelser

29 afgørelser

HØJESTERET · ØVERSTE INSTANS

6

24.02.2022	Højesterets afgørelse om skadelidtes indtræden i sikredes forældelsesretlige stilling efter Forsikringsaftalelovens § 95, stk. 2	bs-28670-2021-hjr
04.12.2019	Højesterets afvisning af direkte anke fra Sø- og Handelsretten i sag om forsikringskrav og forældelse	bs-27352-2019-hjr
18.12.2018	Foreløbig afbrydelse af forældelse ved genoptagelse af skadesag om senfølger	bs-12529-2018-hjr
29.05.2018	Forældelse af erstatningskrav mod ejendomsmæglere: Fortolkning af forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5	223-2017
17.06.2013	Højesteretsdom om forældelse af erstatningskrav efter trafikulykke og stiltiende accept af suspensionsaftale	92-2012
28.01.2008	Højesterets afgørelse om forældelse af erstatningskrav mod advokat og fortolkning af suspensionsaftale	6114-7325

LANDSRET TEN · ANKEINSTANS

1

02.03.2023	Landsretten stadfæster byrettens dom i sag om forældelse af krav på erhvervsevnetab efter arbejdsskade	5391-6466
------------	--	-----------

ANKENÆVNET FOR FORSIKRING · NÆVN / KLAGEINSTANS

19

20.08.2025	Forældelse af krav om dækning for skimmelsvamp: Tvist om opdagelsestidspunkt	103402
06.08.2025	Tvist om forældelse af krav på ménerstatning 13 år efter ulykkestilfælde	102852
23.04.2025	Afslag på udbetaling ved kritisk sygdom grundet forældelse – Tvist om forældelsesfristens begyndelsestidspunkt og undskyldelig uvidenhed	102580
19.02.2025	Forældelse af krav om ménerstatning efter meniskskade – Vildledende information fra forsikringsselskab	102246
11.12.2024	Afvisning af dækning for sætningsskade grundet forældelse	101204
09.10.2024	Forældelse af krav på ulykkesforsikring efter seks år: Hvornår begynder forældelsesfristen at løbe?	101136

12.06.2024	Forældelse af krav på byggeskadeforsikring vedrørende smuldrende murværksfuger	101000
24.01.2024	Forældelse af krav efter ulykkestilfælde ved hundebid under tjenstlig øvelse	100601
28.09.2022	Sag om byggeskadeforsikring: Afslag på dækning af udgifter til juridisk bistand og syn og skøn	96994
28.09.2022	Forældelse af krav på ménerstatning trods igangværende genoptræningsforløb	97801
31.08.2022	Afvist dækning af afløbsledning med bagfald under ejerskifteforsikring grundet manglende bevis for oprindelig skade	97590
17.08.2022	Sag om forældelse af krav på yderligere méngodtgørelse efter arbejdsulykke	97427
06.04.2022	30-årig absolut forældelse af krav på tandbehandling efter voldeligt overfald i 1989	97573
21.10.2020	Afvisning af ulykkesforsikringskrav grundet forældelse	95282
07.11.2018	Krav om tilbagebetaling af præmie ved dobbeltforsikring afvist som følge af 10-årig absolut forældelse	91953
17.12.2014	Afgørelse vedrørende afvist dækning for kritisk sygdom på grund af forældelse	86448
15.03.2010	Afgørelse vedrørende afvisning af ulykkesforsikringsdækning for skulderskade	76374
30.11.2009	Forældelse af knæskade: Uenighed om starttidspunkt for forældelsesfrist	75818
11.09.2000	Afvisning af ulykkesforsikring pga. forældelse af krav	52382
DET FINANSIELLE ANKENÆVN · NÆVN / KLAGEINSTANS		3
22.08.2023	Hvidbjerg Bank taber sag om forældelse af lån: Bopæl i Tyrkiet var ikke en hindring for afbrydelse	474/2022
27.06.2019	Erstatningskrav mod bank for mangelfuld rådgivning om anmeldelse af ulykkesforsikring efter arbejdsulykke	404/2018
29.09.2009	Erstatningsansvar ved manglende ekspedition af begunstigelseserklæring til gruppelivsforsikring	501/2008